

нимавахъ се съ тѣхъ и превеждахъ „Капитанска дъщеря“ отъ Пушкинъ. Пишехъ и стихотворения, но не съмъ ги челъ никому“.

Презъ есенъта на 1895 г. отива въ София да постъпи актьоръ въ Народния театъръ, а, както съобщава проф. Арнаудовъ, „или да замине четникъ за Македония“. Не станало нито едното, нито другото, защото възстанието било вече „прегорѣло“. ¹⁾ Сжщата година печата първитѣ си стихотворения въ „Македонски гласъ“, а презъ 1896 г. въ социалистическото списание „День“ две стихотворения — „Предъ тъмничний зидъ“ и „Пролѣтната жалба на орача“ (по-после преработено се явява съ ново име „На нивата“).

Изобщо — презъ първитѣ 2-3 години на чиновничеството си Яворовъ трескаво трупа знания, проявява се като горещо убеденъ социалистъ, който, съ теоретичната си подготовка и съ искреностъта на увлѣченията си, почва да се налага дори като ръководителъ, а покрай това добива основателна литературна култура, четейки рускитѣ класици и западноевропейскитѣ писатели въ руски преводи.

Отъ Чирпанъ Яворовъ билъ премѣстенъ за 2-3 месеца въ Скобелево, кждето е дружилъ съ изгнанници-арменци, работници на гарата. Тѣ сж имали своя кръчма-гостилница, която посещавалъ и Яворовъ. Впечатленията си отъ живота на тѣзи прокудени нещастници по-после използва за написване на забележителното си стихотворение „Арменци“. Тукъ си създава връзки и съ македонскитѣ революционери — запознава се съ Коста Аврамовъ, Гарвановъ, Борисъ Сарафовъ и др.

¹⁾ Проф. М. Арнаудовъ — „П. Кр. Яворовъ — Български писатели“, т. VI.